

lingsmænd. Forskjellen i Affattelsen af nærværende Lovforslag fra Sørløven af 1867 bestaar jo deri, at man har forandret Aldersgrænsen fra 42 til 45 og fra 52 til 55 Aar, respektive for Premierlieutenanter og Kapitainer — de høiere Aldersgrændser skal jeg gjøre til Gjenstand for videre Omtale. Sørløven satte altsaa Aldersgrænsen ved 42 og 52 Aars Alderen, men tillod, naar den Raagjældende forøvrigt ønskede det, at han kunde blive staaende til Tjeneste i 3 Aar, indtil det 45 eller 55 Aar. Jeg har troet at vise en Smødekommen imod Premierlieutenanter og Kapitainer ved at sætte Aldersgrænsen til 3 Aar senere i Sørløven, idet jeg er overbevist om, og der er jeg vistnok i fuld Samstemning med det ærede 5te Medlem for 6te Kred, at disse 3 Benteaar ere overordentlig uheldige. En Mand, som veed, at han er salben for Aldersgrænsen og ikke kan komme videre, har ikke den Opfordring som en Anden, for hvem Fremtiden staar aaben, til at vøgte sit Sverv med den samme Lyft i det Mindste, om han ogsaa vil udføre det med samme Migt og Trofasthed, men dertil kommer, at Aldersgrænsen falder høist forskjellig for de forskjellige Individuer. Man kan sige, at der er mange Premierlieutenanter, som ved 45 Aars Alderen blive Kapitainer, som kunne have lige saa megen Sikkerhed for at være i Besiddelse af deres hele Lands- og Legemskraft og fulde Tjenstydgtighed som de, der kun have Spillerummet mellem deres 42 og 52 Aar. — Det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Sonquidres) beklagede, at Bornholms Bæbning efter Regjeringsens Forslag er bortfalden, og til denne Beklagelse sluttede sig delvis den ærede Landstingsmand for 4de Kred (Fallefen). Der er, saaledes som det blev oplæst af den ærede sidstnævnte Landstingsmand, jo i Motiverne gjort Rede for, hvorfor Ministeriet er gaaet til Forslaget om at lade Bornholms Bæbning bortfalde; jeg skal altsaa ikke komme videre ind derpaa, men jeg skal tilføje, at naar den ærede Landstingsmand for 4de Kred mente, at det vilde blive vanskeligt at faae det paa Bornholm hjemmehørende Mandskab trukket til Sjælland i Tilfælde af Krig, saa skal jeg dog tillade mig at tro, at det er maaske noget af det Mandskab, som der er størst Udsigt til at faae trukket til Sjælland, selv om vi ikke ere Herrer paa Søen. Jeg vil ikke sige, at der er større Udsigt dertil med Hensyn til Mandskabet paa Bornholm end f. Ex. paa Holland og delvis ogsaa paa Syen, men jeg tror ikke, det er saa vanskeligt for dette Mandskab, naar det er bejælet af en god Billie, at komme til Kjøbenhavn, om det og-

jaa skulde ske ad en Omvei. Og at bibeholde Mandskabet paa Bornholm, naar det kunde komme hertil, vilde absolut medføre nogen Svækkelse, om ikke nogen stor Svækkelse, af den Styrke, som maa søges tilveiebragt paa Sjælland. Begge de ærede Landstingsmænd mente, at Bæbningen paa Bornholm under visse Forhold kunde gjøre sin Nytte. Ja, det skal jeg ikke negte; naar Bæbningen blev bibeholdt, omtrent som den nu er, og dernæst yderligere styrket med bedre Rammer, saaledes som det blev omtalt af det ærede Medlem for 4de Kred, vilde den virkelig kunne gjøre nogen Nytte i saadanne Tilfælde, hvor der fra enkelte Skibe blev gjort Forsøg paa at gjøre Landgang paa Den af en eller anden Grund; men hvor der blev Spørgsmaal om, at en fremmed Magt, med hvilken vi ere i Krig, ønskede at sætte sig i Besiddelse af Den, og det er høist sandsynligt, at et saadant Onske meget hurtigt vilde opstaa hos en saadan Magt, tror jeg, at Forsøget vilde blive gjort med en saadan Styrke, at Bæbningen paa Bornholm ikke vilde kunne sætte nogen kraftig Modstand derimod og saaledes snarere berede sig selv og Den Skade end yde et Bidrag til at hævede Danmarks Besiddelse af Den. Forøvrigt kan jeg meget godt forstaa, at man har Sympathi for denne Bæbning, som er en gammel Institution der paa Den, og jeg skal villig indrømme, at den Beparelse i pekuniær Henseende, som opnaas ved Neblæggelsen, ikke er meget betydelig. — Til min Forundring udtalte det ærede 5te Medlem for 1ste Kred (Sonquidres), at han kunde slutte sig til den Paragraf i det foreliggende Lovforslag, der handler om Artillerikommandoen, men min Forundring vandt jo rigtignok noget bort, da den ærede Landstingsmand nærmere udtalte sig, thi saa kom han egentlig til noget ganske andet, end det, der er foreslaaet i den omhandlede Paragraf. Efter min Mening ere de Bestemmelser, som findes i Paragrafen i Lovforslaget, ikke brugelige. Den ærede Landstingsmand beklagede endvidere, at ældste Klasses Gjemmegaaen ikke var obligatorisk for samtlige Artilleri- og Ingenieursofficerer, idet han, og med Rette, gjorde gjældende, at det var ønskeligt at skaffe alle disse Officerer den Uddannelse, der kunde blive givet dem i ældste Klasse, men jeg maa gjøre opmærksom paa, at der saavel ved Artilleriet som i Ingenieurkorpset kan være Brug for ikke ganske faa Officerer, for hvilke det ikke er en absolut Nødvendighed at have faaet den videregaaende artilleristiske eller Ingenieur-Uddannelse. Man har havt nogen Betænkelighed ved at gjøre det obligatorisk